

Euodia en Syntyché

'Doet niets uit partijzucht of ijdele roem, maar in ootmoed achte de één de ander uitnemender dan zichzelf... Ik vermaan Euodia en ik vermaan Syntyché, om eensgezind te zijn in de Heer' (Filippi 2:3; 4:2).

Het heldere, waakzame oog van de apostel ontdekte een bepaalde wortel van kwaad in de geliefde, beminde Gemeente die samenkwam te Filippi. Het was de wortel van afgunst en twist. Het feit dat deze wortel was opgekomen, is zeer goed zichtbaar in het conflict tussen deze beide zusters Euodia en Syntyché.

Ongetwijfeld hadden zowel Euodia als Syntyché de apostel Paulus geholpen door hem een bijdrage te zenden, maar ze droegen hun dagelijkse leven en hun dagelijkse dienst niet samen in harmonie. Dit komt helaas ook nu nog voor. Veel zusters (en broeders niet minder!) zijn bereid hun deel bij te dragen om ergens ver weg een bepaalde dienstknecht van de Heer te helpen, maar toch gaan ze hun dagelijkse weg niet in onderlinge eensgezindheid. Hoe is dit mogelijk? Omdat we erin tekort schieten afstand te doen van ons eigen 'ik'! We kunnen er verzekerd van zijn dat dit de verborgen oorzaak is van zoveel twist en ijdele eer, die zo pijnlijk zichtbaar zijn in het midden van het volk van God.

De apostel Paulus werpt niet de vraag op wie er gelijk had, maar hij vermaant hen beide eensgezind te zijn in de Heer. Hier ligt het Goddelijke geheim: er moet zelfverloochening zijn. Maar het moet wél oprecht zijn. Het is zinloos te spreken over zelfverloochening, wanneer we tegelijkertijd ons eigen 'ik' voeden en koesteren.

Soms bidden we met bewonderenswaardige kracht om in staat te zijn het eigen 'ik' in het stof terneer te drukken, en maar één ogenblik later kruist er iemand onze weg, en ons 'ik' is als een stekelvarken waarvan de stekels recht overeind gaan staan. Zo werkt het niet. God wil dat we oprecht zijn wanneer we bidden om kracht om ons eigen 'ik' te verloochenen. Er is dringend behoefte aan deze bijzondere genade in de Gemeente van God!

C.H. Mackintosh.